

KUN ROCKLYRIIKKA YHDISTI

Päijät-Hämeen kesäyliopiston kulttuurityöryhmän jäsenenä menin 1980-luvun alussa seuraamaan rocklyriikan seminaarin onnistumista. Lahden kulttuurihistoriaan kuuluva Loviisankadun teatterisali oli pullollaan kuulijoita. Ilahtuin nuorten määrästä ja ajattelin, että puskaradio on toiminut hyvin. Osasyynä intoon saattoi tosin olla myös teatterin vieressä sijaitseva ravintola Torvi.

Saan istumapaikan salin takaosassa sijaitsevan aition viimeisestä rivistä. Edessäni istuu kolme nuorta miestä. Yhdellä on vaalea irokeesikampa. Toisella on pitkä kiharainen musta tukka ja yllään ruskea kulunut nahkapusakka, jonka selkämyksessä on valkoisella värillä tekstattuja v- ja p-alkuisia sanoja. Kolmannen hiukset ovat mallia armeija.

Lavalle ponnahtaa äskettäin filosofian tohtoriksi väitellyt nuori Esa Saarinen. Hän tempaa heti kuulijat mukaansa. Ehkä vain muutama meistä tietää jotain Wittgensteinista, mutta väki istuu hiirenhiljaa. Saarisen silmälasit välkähtelevät, kun hän intoontuu, kohottelee kättään ja kertoo, että rocklyriikkaan riittää vaikka vain yksi sana love, mutta kun sitä lausutaan tai huudetaan peräkkäin eri painotuksin, niin se on rocklyriikkaa.

Parin viikon kuluttua alkaa koulutyö. Edessäni istuneet kolme nuorta miestä ovat heti ensimmäisenä päivänä taas edessäni, mutta nyt kasvot minuun päin.

Välitunnin alkaessa sanon kolmikolle, että mehän olimmekin äskettäin rocklyriikan seminaarissa. Poikien silmiin tulee ensin vähän ällistystä, sitten pilkahdusta. Seuraavalla tunnilla he ovat erittäin kiinnostuneita yritystalouteen liittyvistä asioista.

Samana syksynä erään Pohjanlahden rannikkokaupungin kauppaoppilaitoksen rehtori kielsi irokeesikampaukset ja vaati oppilailta tietynlaista pukeutumista. Kiellosta nousi aikamoinen kohu. Sanomalehtien yleisönosastokirjoituksissa kiivailtiin rehtoria vastaan ja rehtorin puolesta.

Aiheesta keskusteltiin myös kurssiosastojen johtajien koulutustapahtumassa. Lahden kurssi-osaston silloinen vetäjä, nykyinen opetusneuvos Elisabet Kinnunen kertoi seuraavalla viikolla opettajainhuoneessa, että häneltäkin oli tivattu, miten nämä asiat ovat Lahdessa. ”Meillä ei ole mitään hätää. Yksi opettajakin kävi niiden kanssa rocklyriikan seminaarissa”, Elisabet Kinnunen oli vastannut ilkkurisesti.

Irokeesikampausta, käytetään hänestä nyt vaikkapa nimitystä Matti, meni aikanaan työharjoitteluun Starkille. Sieltä minulle kerrottiin, että hyvä kun Matti otti yhteyttä puhelimitse. Ehkä olisi vähän mietitty, jos olisi tullut paikan päälle kyselemään töitä. Mutta harvoin oli kuulema ollut niin uutteraa ja aloitekykyistä työharjoittelijaa.

Tämä Matti tuli mieleeni, kun elokuussa 2005 katselin TV:stä, miten Tampereen yliopiston molekyylibiologian professori Howy Jacobs hääri pomona laboratoriossa. Professorilla oli irokeesikampausta, nahkahousut ja vähän kulahtanut T-paita.